

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/21/2020
Identifikačné číslo spisu:	1514010547
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1514010547.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a členov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného K. S. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením konanom 11. júna 2020 v Bratislave dovolanie obvineného K. S. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Erdősa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2016, sp. zn. 3To/4/2016, a rozhodol

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. sa vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2016, sp. zn. 3To/4/2016, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v § 36 písm. k) Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 4 Tr. zák.

v n e p r o s p e c h
obvineného K. S..

II. Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. z r u š u j e s a uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2016, sp. zn. 3To/4/2016, v celom rozsahu ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. sa Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 11. mája 2015, sp. zn. 4T/92/2014, uznal obvineného K. S. vinným zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 10. marca 2014 v čase asi o 10:08 hod. v kancelárii informačného centra Okresného súdu Bratislava

V na Prokofievovej ulici č. 6 - 12 v Bratislave počas úkonu nazerania do súdneho spisu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7C/321/2006, týkajúceho sa právnej veci navrhovateľa Dopravného podniku Bratislava, a. s., zast. JUDr. K. P. proti odporcovi K. S., z predmetného súdneho spisu vzal poštovú doručenkou o prevzatí písomnosti, a to už dnes právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7C/321/2006, zo dňa 19. decembra 2016 JUDr. K. P. a poštovú listovú obálku s totožnou písomnosťou s doručenkou adresovanou do vlastných rúk odporcu K. S., uloženú a neprevzatú v odbernej lehote odporcom K. S., ktoré si následne vložil do príručnej čiernej tašky a odišiel s nimi z predmetnej kancelárie do miesta svojho bydliska, pričom predmetná poštová doručenka a neprevzatá poštová listová obálka preukazujú nadobudnutie právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7C/321/06-20, zo dňa 19. decembra 2016, ktorý je exekučným titulom v prebiehajúcom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 52Er/10967/2013, proti povinnému K. S..

Za to okresný súd obvineného odsúdil podľa § 344 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. za použitia § 38 ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený S. odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením zo 17. mája 2016, sp. zn. 3To/4/2016, tak, že ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený K. S. 27. októbra 2016 dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. e), h) a i) Tr. por.; o podanom dovolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol uznesením z 15. februára 2017, sp. zn. 5 Tdo 8/2017, tak, že ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený S. sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 7. júna 2017 prijal na ďalšie konanie; o takto prijatej sťažnosti súd rozhodol nálezom z 18. februára 2020, sp. zn. I. ÚS 311/2017, tak, že základné právo obvineného K. S. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyššie označeným uznesením najvyššieho súdu boli porušené, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a zároveň priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 312,34 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti súd podanej sťažnosti nevyhovel.

V odôvodnení ústavný súd vysvetlil, že ak najvyšší súd odmietol podané dovolanie s poukazom na § 371 ods. 5 Tr. por., potom implicitne skonštatoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., spočívajúceho v nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. Z toho potom konzekventne plynie, že výrok rozhodnutia o potvrdení nepodmienečného trestu vo výmere 2 rokov a 8 mesiacov predstavuje uloženie trestu na dolnej hranici nezákonne zvýšenej trestnej sadzby. Ak by totiž sporná výmera trestu nebola prejavom vôle konajúcich súdov uložiť obvinenému trest na dolnej hranici trestnej sadzby, ale výsledkom úvahy, na ktorú malo mať vplyv aj množstvo iných faktorov, potom by dovolací súd musel skonštatovať nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Z tohto dôvodu argumentácia najvyššieho súdu z konania pred ústavným súdom neobstojí, lebo je myšlienkovú a logicky rozpornú s dôvodmi, na ktorých súd odmietnutie dovolania založil.

Spisový materiál bol po vrátení veci ústavným súdom najvyššiemu súdu riadne predložený 24. marca 2020. Následne najvyšší súd ako súd dovolací [§ 377 Tr. por.] opätovne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom zvoleného obhajcu [§ 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote [§ 370 ods. 1 Tr. por.], na mieste, kde

možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať [§ 370 ods. 3 Tr. por.] a viazaný právnym názorom ústavného súdu podľa § 362b ods. 1 Tr. por. dospel k záveru, že dôvody dovolania sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por.

Úvodom k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. najvyšší súd upozorňuje, že námietku týkajúcu sa (ne)vylúčenia JUDr. Zuzany Bartalskej obvinený S. najneskôr pred odvolacím súdom nenamietal (hoci mu musela byť známa najneskôr od 31. októbra 2014, kedy mu bol doručený ňou vydaný trestný rozkaz, č. l. 130), a preto sa ňou dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 4 Tr. por. zaoberať nemohol. I napriek tomu najvyšší súd dodáva, že obvinený v podanom dovolaní nepreukázal existenciu skutočností, ktoré by boli takej vnútornej kvality a intenzity, že by objektívne mohli vzbudzovať pochybnosti o nezaujatosti sudkyne JUDr. Zuzany Bartalskej. Hoci nemožno vylúčiť, že JUDr. Zuzana Bartalská mohla v práci prísť do kontaktu s tajomníčkou informačného centra - T. C. (ktorá vo veci vystupovala ako svedok), bez bližších priateľských, resp. osobných vzťahov, nemôžu existovať pochybnosti o jej nezávislom a nestrannom rozhodovaní. Pokiaľ ide o JUDr. Dušana Srogončika (ktorý vo veci podal podnet na trestné stíhanie), treba uviesť, že v rámci svojho vtedajšieho postavenia ako predsedu okresného súdu nedisponoval oprávneniami ingerovať do konkrétnej veci, vrátane trestných vecí JUDr. Zuzany Bartalskej (k tomu viď § 35 a § 42 zákona č. 757/2004 Z. z.). Vychádzajúc z premisy, že z vykonávania úkonov trestného konania možno sudcu vylúčiť len celkom výnimočne a zo závažných dôvodov, najvyšší súd nepovažoval obvineným uplatnené dôvody za spôsobilé vzbudiť objektívnu pochybnosť o nezaujatosti konajúcej sudkyne (viď R 2/2008-II, R 11/2009-II).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd upozorňuje, že už v pôvodnom, ústavným súdom zrušenom rozhodnutí odmietol taký výklad uznesenia zo 14. mája 2014, sp. zn. 6 Tdo 56/2013 (publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 18/2015), resp. naň nadväzujúcej právnej vety, podľa ktorého by otázka ne/priznávania poľahčujúcej alebo priťažujúcej okolnosti bolo výlučne otázkou skutkovou, z ktorého dôvodu by mala byť a priori vylúčená z rámca dovolacieho prieskumu [uskutočňovaného na podklade dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.]. Naopak, z jeho odôvodnenia sa javí, že dovolateľ (obvinený) nesúhlasil so skutkovými zisteniami súdov, resp. ich hodnotením, ktorými (spornými) skutočnosťami argumentoval v prospech priznania okolností podľa § 36 písm. l) a n) Tr. zák. Ak potom najvyšší súd vo svetle takto koncipovaných námietok uzavrel, že tieto nemôžu byť predmetom dovolania, potom neurobil nič iné, len skôr judikované závery (k tomu viď R 57/2007, R 47/2008, R 3/2011, R 49/2013, R 47/2014, R 14/2015) vzťahol aj na problematiku okolností podľa § 36 Tr. zák. a § 37 Tr. zák.

Je totiž evidentné, že v procese subsumpcie skutkových zistení pod niektorú z poľahčujúcich/priťažujúcich okolností môže dôjsť aj k právnemu pochybeniu, a to vrátane toho, ktoré predznamená naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Napríklad vôbec nie je vylúčené, že by dovolací súd z popisu skutkovej vety, ako aj z analytickej časti odôvodnenia súdov (rýdzo) právne uzavrel, že trestný čin nebol spáchaný verejne podľa § 37 písm. f) Tr. zák. v spojení s § 122 ods. 2 Tr. zák. [napr. s poukazom na to, že troch poškodených, o ktorých sa zmieňuje napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za „súčasne prítomné osoby“ pri páchaní trestného činu podľa § 122 ods. 2 písm. b) Tr. zák.], príp. že obvinený nespáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Tr. zák. [napr. preto, že popri aplikácii § 41 ods. 2 Tr. zák. už obvinenému v zmysle § 38 ods. 1 Tr. zák. nemožno započítať priťažujúcu okolnosť § 37 písm. h) Tr. zák.]. Ak totiž identické námietky môže dovolací súd preskúmať vo väzbe na niektorý znak základnej, príp. kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu [napr. § 337 Tr. zák., § 174 ods. 2 písm. b) Tr. zák., § 277a ods. 2 písm. a) Tr. zák.], neexistuje relevantný dôvod, pre ktorý by ich nemohol posudzovať v prípade tejto kategórie.

Treba teda dôsledne rozlišovať charakter námietky dovolateľa ako aj rozsah skutkových okolností, ktoré si súdy vykonávajúce dokazovanie podľa § 2 ods. 11, ods. 12 Tr. por. ustálili (pozn. je predsa zásadný rozdiel, ak by generálny prokurátor s poukazom na § 127 ods. 2 Tr. zák. a vymedzenie skutku argumentoval, že 22 ročnému páchatelovi nemohla byť priznaná okolnosť podľa § 36 písm. d) Tr. zák.

a keby s poukazom na jeho doterajšie správanie a výsledky znaleckého skúmania dôvodil, že mu táto okolnosť nemala byť priznaná, lebo jeho vek nemohol mať vplyv na rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť). Aj v posudzovanom prípade obvinený vo väzbe na § 36 písm. k) Tr. zák. nenamietal nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutočností (pozn. ani krajský súd nespochybňoval, že obvinený vrátil doručenky, ktorých krádežou sa pokúsil mariť prebiehajúce exekučné konanie; vid' s. 6 ods. 2 až 7 ods. 1 uznesenia krajského súdu), ale aktívne rozporoval právne závery súdov, že by takto úplne a správne zistený skutkový stav, okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. zák. [v kontexte právnej kvalifikácie podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zák.] nenaplnil.

Pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. sa vyžaduje len to, aby sa páchatel' pričinil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu. Treba pritom zvýrazniť, že škoda predstavuje len jednu z foriem škodlivých následkov, ku ktorým pri páchaní trestnej činnosti môže dôjsť. Škodlivé následky trestného činu môžu byť rôzne a ich vznik závisí od objektu, teda od Trestným zákonom chráneného záujmu. Okrem škody, ktorá je oceníteľná peniazmi podľa § 126 Tr. zák., môže ísť aj o iné škodlivé následky, ktoré takto vyjadriť nemožno, ale vznikli v príčinnej súvislosti so spáchaním trestného činu (vid' § 124 ods. 1 Tr. zák. per analogiam). Napríklad v prípade prečinu podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. má síce poškodený nárok na náhradu nákladov súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, bolestné a prípadne aj materiálnu ujmu, ktorá mu vznikla, avšak ani úplnou finančnou kompenzáciou takto vzniknutých nárokov (teda zaplatením celej vzniknutej škody tak, ako ju definuje § 124 ods. 1 Tr. zák.), nemôže dôjsť a ani nedôjde k odstráneniu celého škodlivého následku, spočívajúceho v trvalej alebo dočasnej invalidite poškodeného. Inými slovami, s ohľadom na to, že Trestný zákon v § 36 písm. k) Tr. zák. rozlišuje medzi škodou a škodlivými následkami [pozn. obdobne vid' aj § 85 písm. a), b) Tr. zák., § 107 ods. 1 písm. d) Tr. zák., príp. § 179 ods. 4 písm. b) Tr. zák., príp. § 345 ods. 3 Tr. zák. atď.], pri definícii škodlivých následkov treba mať za to, že ide akékoľvek porušenie/ohrozenie Trestným zákonom chráneného záujmu, ktorý je v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Na účely poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. treba vychádzať zo škody ako takej ujmy na majetku alebo na právach poškodeného alebo takej inej ujmy, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach, ktorá má hmotnoprávny základ v Občianskom / Obchodnom zákonníku (príp. osobitných predpisoch) a je teda uplatniteľná v adhéznom konaní podľa § 46 a nasl. Tr. por. Ešte inak povedané, je zrejmé, že trestným konaním páchatel'a môže dôjsť k takým škodlivým následkom, ktoré majú charakter škody, v mnohých prípadoch (pozn. zvyčajne okrem trestných činov podľa IV. a V. hlavy osobitnej časti Trestného zákona) však takto vzniknutý škodlivý následok nemožno vyjadriť len peniazmi. Pritom načrtnuté rozlišovanie je dôležité, keďže od typu škodlivého následku, ktorý páchatel' spôsobil a ďalším konaním sa usiloval zreparovať, závisí ne/priznanie okolnosti podľa § 36 písm. k) Tr. zák. Kým v prípade nahradenia škody zákon vyžaduje, aby išlo o náhradu úplnú a páchatel' konal dobrovoľne, v prípade odstránenia škodlivých následkov trestného činu postačuje, aby sa páchatel' o ich odstránenie pričinil (pozn. zrejme obdobne účinným spôsobom, ako v prípade úplného a dobrovoľného nahradenia celej spôsobenej škody) a nie je pritom ani rozhodné, z akého dôvodu sa tak stane [pozn. navrátiac sa teda k uvádzanému príkladu, ak by páchatel' prečinu podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. poškodenému kvôli nedostatku finančných prostriedkov síce nenahradil spôsobenú škodu, avšak sprostredkoval by mu rehabilitácie, na ktoré by ho aj pravidelne vozil autom, nepochybne by sa pričinil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu].

Aplikujúc vyššie rozvedené úvahy na prejednávany prípad, najvyšší súd sa so závermi krajského súdu nemohol stotožniť; súd totiž poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. zák. odmietol obvinenému priznať, pretože „vrátením doručeník [...] reagoval na predvolanie na výsluch, ktoré prevzal 10. apríla 2014 [...] [skutočnosť], že zo spisu, ktorý bol poskytnutý na nahliadnutie boli odstránené doručenky, bola zistená ihneď pracovníčkou súdu, t. j. už 10. marca 2014 a odvolací súd neverí, že až o približne mesiac si obžalovaný prezrel obsah diplomatky, v ktorej v konečnom dôsledku našiel doručenky". Ako ale bolo vyššie naznačené, zo zákona nevyplýva, že by zákonodarca chcel aj túto alternatívu poľahčujúcej okolnosti limitovať vnútornou motiváciou páchatel'a. Z pohľadu posúdenia okolnosti podľa

§ 36 písm. k) Tr. zák. nie je relevantné, z akého dôvodu sa obvinený rozhodol pričiniť o odstránenie škodlivých následkov trestného činu, resp. kedy tak učinil (pozn. či preto, lebo mu bolo úprimne ľúto, že spáchal trestný čin a chcel ho aspoň nejak odčiniť alebo preto, ako to vo veci obvineného S. naznačil aj krajský súd, aby pred súdom získal nejaké úľavy, resp. aby jeho trestná činnosť nevyšla najavo). Pokiaľ sa obvinený kedykoľvek v priebehu trestného konania (najneskôr pred odobratím sa senátu odvolacieho súdu na záverečnú poradu) pričinil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu, a to bez ohľadu na to, z akého dôvodu (či dobrovoľne alebo nedobrovoľne, nezištne alebo z vypočítavosti), treba mu takúto okolnosť započítať. Keďže objektom trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 Tr. zák. je záujem na zákonnom a spravodlivom rozhodnutí súdov a orgánov činných v trestnom konaní, vrátením odcudzených doručení, ktoré osvedčovali dátum doručenia rozsudku okresného súdu (a následne aj dátum jeho právoplatnosti a vykonateľnosti) sa obvinený S. jednoznačne pričinil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu.

Iná je už ale situácia v prípade druhej obvineným S. uplatňovanej námietke, a síce nezapočítania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. Predmetná okolnosť si vyžaduje, aby sa obvinený k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval. Keďže v prípade priznania sa vyžaduje priznanie úplné, týkajúce sa všetkých skutkových okolností, ktoré sú kvalifikačným momentom súdom použitej právnej kvalifikácie (R 15/2015) a obvinený S. svoju skoršiu doznávajúcu výpoveď zo 16. júna 2014 na hlavnom pojednávaní 4. februára 2015 zmenil v tom smere, že doručenkou zo spisu vybral len nedopatrením (č. l. 28 - 29, 135), nemožno pochybovať, že toto jeho „priznanie“ sa netýkalo subjektívnej stránky trestného činu. Už z toho dôvodu nemohla byť námietka obvineného uplatnená dôvodne.

Odhliadnuc od uvedeného, to či v tom-ktorom prípade obvinený spáchaný skutok úprimne ľutuje, je treba hodnotiť nielen z jeho ne/verbálnych prejavov (z procesne relevantných výpovedí, zo záverečnej reči alebo z práva posledného slova), ale aj z celkových okolností prípadu (napr. či išlo o úmyselný dlhodobý pripravovaný trestný čin alebo nedbanlivostný delikt), osoby páchatel'a (napr. či išlo o dosiaľ netrestanú osobu alebo recidivistu s množstvom záznamov v registri trestov), príp. ďalších skutočností, ktoré predznamenávajú jeho vnútorný vzťah k spáchanému trestnému činu (napr. či sa poškodeným ospravedlnil, príp. či ich sám z vlastnej iniciatívy odškodnil a pod.); tieto okolnosti a ich celkové zhodnotenie sú ale v zmysle zásady ústnosti a bezprostrednosti v zmysle § 2 ods. 18, ods. 19 Tr. por. zverené skutkovým súdom. Najvyššiemu súdu, ktorý - ako bolo už viackrát povedané, v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie a nemá ani možnosť sledovať autentické reakcie obvineného, už neprináleží hodnotiť, do akej miery skutkové zistenia a prejavy obvineného na hlavnom pojednávaní / verejnom zasadnutí nasvedčujú „úprimnosti“ takto vyjadrenej ľútosti.

Sumarizujúc uvedené, keďže najvyšší súd naďalej zotrváva na názore vyjadrenom v uznesení z 15. februára 2017, a síce že súdy nižšieho stupňa interpretovali poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. zák. nad rámec jej normatívneho vyjadrenia, ktorá skutočnosť mala v okolnostiach prejednávaneho prípadu (keď v dôsledku tohto nesprávne vyhodnotili pomer poľahčujúcich a pritŕažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.) za následok nezákonné zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby z 1 roka na 2 roky a 8 mesiacov. Vychádzajúc z právnych záverov ústavného súdu, ktorými je najvyšší súd za podmienok uvedených v § 362b ods. 1 Tr. por. viazaný, toto pochybenie malo zásadný vplyv na postavenie obvineného S. v zmysle § 371 ods. 5 Tr. zák., čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v jeho neprospech.

Z týchto dôvodov dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. porušený zákon v § 36 písm. k) Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 4 Tr. zák. v neprospech obvineného K. S., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.